

IN LAVDEM ARTIS
MUSICÆ AD IACOBVM
MEILANDVM.

Qvem traxisse ferunt Cantus dulcedine Sylvas,
Et cum montiuagis grandia saxa feris,
Per tenebras tandem, per pallida regna silentum,
Vxorem uates quæsiit Eurydicen.
Quis putet: Obstupuit nulli exorabilis orcus,
Cum tetigit blandæ fila sonora liræ.
Tergemino latrans quæ tum pandebat hiatus,
Claudere non potuit Cerberus ora canis.
Ipse etiam tali captus dulcedine Pluto,
Sensim animam e cordis sensit abire sinu.
Nec mora, continuo uatem sua reddita coniunx,
Ut peteret uitæ limina, iussa sequi.
I nunc harmonicas leges, numerosq; sonoros,
Conciliare hominum pectora posse nega.
Musica uel coeli deducit ab arce tonantem,
Et placat stygios, numina sæua, Deos.
Armenias domat hæc Tygres, sæuasq; Leænas,
Et fera corda prius, mollia corda facit.
Ah ferus est, nimiumq; animo sceleratus agresti,
Quem non parte aliqua Musica plectra mouent,

Quæ